

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แผนการสอนวิชาภาษาไทยเป็นเอกสารประกอบหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ ซึ่งเป็นหลักสูตรที่กระทรวงศึกษาธิการประกาศให้ใช้ทั่วประเทศ โดยให้เริ่มใช้จนเฉพาะชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในปีการศึกษา ๒๕๒๑ การศึกษาปัญหาการใช้แผนการสอนวิชาภาษาไทย ของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในจังหวัดบุรีรัมย์นี้ จะกล่าวถึงวรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เป็น ๔ ตอน ดังนี้

๑. ความหมายของแผนการสอน
๒. แผนการสอนวิชาภาษาไทย
๓. การสอนวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑
๔. อิทธิพลของภาษาถิ่น

ความหมายของแผนการสอน

Carter V. Good^๑ ได้ให้ความหมายของแผนการสอนไว้ว่าแผนการสอนคือ ,
โครงการย่อ ที่ประกอบไปด้วยหัวข้อสำคัญของบทเรียนที่จะสอน รวมถึงวัตถุประสงค์
จุดสำคัญที่ตองการเน้น คำถามที่จะใช้ถามสื่อการเรียน และการกำหนดงานที่จะให้ทำ

^๑ Carter V. Good, Dictionary of Education, 3d ed.

(New York : McGraw-Hill Book Co., 1973), P.336.

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ^๑ กล่าวว่า แผนการสอนเป็นเครื่องมือที่ช่วยใหญ่สอนดำเนินการเรียนการสอนให้เป็นไปตามหลักสูตรประกอบด้วยวัตถุประสงค์ ความคิดรวบยอด เนื้อหา และการประเมินผล โดยเสนอแนะกิจกรรมการเรียนและการเรียน ที่สอดคล้องกับเนื้อหาไว้ใหญ่สอนเลือกได้ตามความจำเป็นและความเหมาะสม

สุมิตร คุณานุกร^๒ ได้กล่าวถึงลักษณะของแผนการสอนว่า แผนการสอนมีลักษณะคล้ายกับโครงการสอนเดิมคือ มีรายละเอียดของเนื้อหาวิชากำหนดเวลาในการสอนเป็นรายสัปดาห์เรียบร้อย และยังได้กล่าวขยายลักษณะของแผนการสอนต่อไปอีกตอนหนึ่งว่า แผนการสอนคือ เอกสารหลักสูตรที่มีลักษณะและหน้าที่คล้ายกับประมวลการสอนเดิม แต่มีความละเอียดที่ครูสามารถจะนำไปใช้สอนได้^๓

Sprinthall^๔ ได้กล่าวถึงลักษณะของแผนการสอนด้วยการเปรียบเทียบว่า แผนการสอนเปรียบเสมือนแผนที่บอกเส้นทางชนิดหนึ่งซึ่งบอกถึงจุดหมายศาสตร์และเส้นทางต่าง ๆ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, คู่มือการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ในเต็คโปรดักชั่น, ๒๕๒๑), หน้า ๗.

^๒ สุมิตร คุณานุกร, "การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น.๓ หลักสูตรประถมศึกษา ๒๕๒๑ ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ (กรุงเทพมหานคร : สารมวลชน, ๒๕๒๐), หน้า ๒๒๗

^๓ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๒๑

^๔ Richard C. Sprinthall and Norman A. Sprinthall, Education Psychology : A Developmental Approach. (Adison Wesley Publishing Co., 1974), P. 267.

กล่าวโดยสรุป แผนการสอนเป็นเครื่องมือที่แสดงถึงแนวทางที่จะสอน เพื่อให้ บรรลุเป้าหมายตามที่หลักสูตรวางไว้ ซึ่งบอกถึงจุดประสงค์หัวข้อเนื้อหา สื่อการเรียน รวมถึงการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีความละเอียดจนสามารถนำไปใช้สอนได้ แผนการ สอนใด ๆ ก็ตามไม่ใช่สิ่งกำหนดตายตัวว่าผู้สอนจะต้องปฏิบัติตามอย่างนั้นทุกประการ เพราะ ย่อมไม่มีแผนการสอนใดที่สร้างขึ้นให้เหมาะสมกับทุกท้องถิ่น

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ^๑ กล่าวว่า แผนการสอนเป็นเพียงการ เสนอแนะแนวทางไว้ให้ผู้สอนสามารถนำไปปรับหรือดัดแปลงให้เหมาะสมและสอดคล้องกับ สภาพของท้องถิ่น และจัดทำขึ้นเป็นกลางเท่านั้น เขตจังหวัดหรือโรงเรียนย่อมสามารถดัด แปลงบางเรื่องบางตอนให้เหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่นได้

แผนการสอนวิชาภาษาไทย

006281

แผนการสอนวิชาภาษาไทยเป็นเครื่องมือช่วยผู้สอนดำเนินงานการเรียนการสอน ให้เป็นไปตามหลักสูตรที่ว่าด้วยวิชาภาษาไทย ทั้งวัตถุประสงค์ ความคิดรวบยอด เนื้อหา และการประเมินผล โดยเสนอแนะกิจกรรมการเรียนและสื่อการเรียนที่สอดคล้องกับเนื้อหา ผู้สอนสามารถเลือก หรือเปลี่ยนแปลงกิจกรรมการเรียนและสื่อการเรียนที่เสนอแนะไว้ ได้ตามความจำเป็นและความเหมาะสม^๒

^๑ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, คู่มือการอบรมวิทยากรในการใช้หลักสูตร ประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ (กรุงเทพมหานคร : เชนทรัลเอเคเพรสการพิมพ์, ๒๕๒๐), หน้า ๙๗.

^๒ กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ, แผนการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ (กรุงเทพมหานคร : จงเจริญการพิมพ์, ๒๕๒๐), หน้า ๗

ลักษณะสำคัญของแผนการสอนวิชาภาษาไทยคือ นำเอาวัตถุประสงค์ ความคิดรวบยอด เนื้อหา และการประเมินผล มาจัดสัดส่วนแยกย่อยไว้แต่ละแผนเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก นอกจากนั้น แผนการสอนวิชาภาษาไทยจัดทำไว้เป็นสองตอน ตอนแรกเป็นแผนการเตรียมความพร้อมมี ๑๔ แผน ตอนที่สองเป็นแผนที่ใช้กับแบบเรียนมี ๔๐ แผน แผนการสอนวิชาภาษาไทยทุกแผนได้เสนอแนะกิจกรรมและสื่อการเรียนสำหรับทักษะต่าง ๆ โดยเรียงการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนไว้ตามลำดับ

ส่วนประกอบของแผนการสอนวิชาภาษาไทยมีส่วนต่าง ๆ ที่สำคัญ

๑. คำชี้แจง คือส่วนนำที่ผู้ใช้แผนการสอนจะต้องทำความเข้าใจเสียก่อน
๒. แผนการเตรียมความพร้อมจำนวน ๑๔ แผน แต่ละแผนกำหนดความคิดรวบยอด จุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียน สื่อการเรียน วิธีประเมินผล และภาคผนวก ทุกแผนใช้เวลาเรียนรวม ๑๕๐ คาบ (๕๐ ชั่วโมง) เริ่มเรียนในสัปดาห์ที่ ๑ ถึง ๕
๓. แผนหนังสือเรียน จำนวน ๔๐ แผน แต่ละแผนกำหนดส่วนประกอบเช่นเดียวกับแผนการเตรียมความพร้อม ทุกแผนใช้เวลารวม ๔๐๐ คาบ (๓๐๐ ชั่วโมง) เริ่มสอนต่อจากแผนการเตรียมความพร้อม
๔. บัญชีรายการใช้สระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ ตัวสะกด คำใหม่ และจุดมุ่งหมายในการสอนแต่ละบท ในบัญชีจะบ่งถึงจำนวนของแต่ละชนิดที่จะใช้ก่อนหลังและลักษณะการใช้

กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ, แผนการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑
(กรุงเทพมหานคร : จงเจริญการพิมพ์, ๒๕๒๐), หน้า ข-ค.

แผนการสอนวิชาภาษาไทย ใ้ใช้ในโรงเรียนทดลองหลักสูตรประณปีที่ ๑
 ในปีการศึกษา ๒๕๑๕ และนำมาปรับปรุงในปี ๒๕๒๐^๑ เพื่อประกาศใ้ในปีการศึกษา ๒๕๒๑
 ในระหว่างทดลองใ้แผนการสอนใ้ในปีการศึกษา ๒๕๑๕ นั้นใ้มีผู้วิ้จยเกี่ยวกับการใ้แผนการ
 สอนใ้ดังนี้

วิ้เชียร เทียมเมือง^๒ ใ้ศึกษาปัญหาและความคิดเห็นของครูชั้นประณปีที่ ๑
 ในการทดลองใ้หลักสูตรปี ๒๕๒๑ (ฉบับร่าง ๒๕๑๘) พบว่า แผนการสอนส่วนมากอธิบาย
 กิจกรรมใ้ไม่ชัดเจน ไม่สามารถปฏิบัติตามใ้ได้ บางเนื้อหาใ้กิจกรรมมากและสูงเกินไป
 และจุดประสงค์การใ้เรียนรู้มากหรือสูงเกินไปจนครูไม่สามารถสอนใ้บรรลุผลใ้ได้ นอกจากนั้น
 บางเนื้อหาใ้ไม่ใ้กิจกรรมใ้ ผู้วิ้จยใ้ยังใ้เสนอแนะแนวทางการปรับปรุงแก้ไขแผนการสอน
 ใ้ว่า คณะกรรมการจัดใ้แผนการสอนควใ้ให้ครูใ้ใ้แผนการสอนใ้ส่วนรวใ้ในการจัดใ้
 และปรับปรุงแผนการสอนมากขึ้น และควใ้กำหนดอายุแผนการสอนใ้ควใ้ เพื่อใ้สอดคล้อง
 ใ้กับความเปลี่ยนแปลงของท้องถิ่นใ้เสมอ^๓

^๑ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, แผนการสอนภาษาใ้ไทยชั้นประณปีที่ ๑
 (กรุงเทพมหานคร : จงเจริญการพิมพ์, ๒๕๒๐), หน้าค่านำ

^๒ วิ้เชียร เทียมเมือง, "ปัญหาและความคิดเห็นของครูชั้นประณปีที่ ๑ ในการ
 ทดลองใ้หลักสูตรประโยคประณปีศึกษาพุทธศักราช ๒๕๒๑ (ฉบับร่างครั้งที่ ๑ ปี พ.ศ. ๒๕๑๘)"
 (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๒๑), หน้า ๑๘๒.

^๓ เรื่องใ้เดียวกัน, หน้า ๑๘๗.

สุทธิกุล โนนันท์ ได้วิจัยเพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ระหว่างนักเรียนที่เรียนจากหลักสูตรประถมศึกษา ๒๕๒๑ ฉบับร่างครั้งที่ ๑ จำนวน ๖๕๓ คน กับนักเรียนที่เรียนจากหลักสูตรประถมศึกษา ๒๕๐๓ จำนวน ๖๕๕ คน พบว่านักเรียนที่เรียนจากหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ โดยทั่วไปมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่เรียนจากหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๐๓ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ แต่ผลสัมฤทธิ์ทางภาษาไทยของนักเรียนยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำทั้งการฟัง การอ่าน และการเขียน

การสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

ภาษาไทยมีความสำคัญทั้งในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติ เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร และเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ จึงควรให้เด็กเรียนรู้เห็นคุณค่า มีความรู้ทักษะ และเจตคติอันถูกต้อง ตามความเหมาะสมแก่วัยและระดับชั้น เพื่อให้ได้เป็นประโยชน์ในการพัฒนาตนเองและสังคม^๒

ครูสอนวิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษานับว่าเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือให้เด็กเริ่มต้นจากจุดที่ถูกต้อง โดยเฉพาะในการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ หรือเด็กเริ่มเรียน เป็นชั้นที่ต้องเพิ่มความละเอียดอ่อน หรือความระมัดระวังเป็นพิเศษ เพราะเป็นก้าวแรกของเด็กที่จะดำเนินต่อไปในอนาคต

สุทธิกุล โนนันท์, "ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ที่เรียนหลักสูตรประถมศึกษา ๒๕๒๑ : กลุ่มทักษะภาษาไทย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๒๐), หนาบที่คืบย่อ.

^๒ กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ (กรุงเทพฯ มหานคร : โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น, ๒๕๒๐), หน้า ๑.

ก. จุดประสงค์ในการสอนภาษาไทย

หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑^๑ ได้ตั้งจุดประสงค์ทั่วไปในการสอนภาษาไทยไว้ ๗ ประการ ดังนี้

๑. ให้มีพัฒนาการทางภาษาในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน
๒. ให้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนโดยมีความรู้ความเข้าใจหลักเกณฑ์อันเป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา
๓. ให้สามารถใช้ภาษาติดต่อ ทั้งรับฟัง และถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดอย่างถูกต้อง มีประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผล
๔. ให้เข้าใจและสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล
๕. ให้มีนิสัยรักการอ่าน รู้จักเลือกหนังสืออ่าน และใช้เวลาว่างในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากหนังสือ สื่อมวลชน และแหล่งความรู้ต่าง ๆ
๖. ให้สามารถไขผลจากการเรียนวิชาภาษาไทย มาช่วยในการคิด การตัดสินใจ การแก้ปัญหาและวินิจฉัยเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างมีเหตุผลโดยไม่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลการโฆษณาชวนเชื่อใด ๆ
๗. ให้มีความรู้ ความเข้าใจ และเจตนาที่ดีถูกต้องต่อการเรียนภาษาและวรรณคดีในแง่ที่เป็นวัฒนธรรมประจำชาติ และในแง่ที่สร้างเสริมความมั่งคั่งในชีวิต นอกจากนี้หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ได้กล่าวถึงจุดประสงค์ในการสอนภาษาไทยไว้ว่า การสอนภาษาไทยนั้นมุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในภาษากลาง ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้ทางราชการ และเป็นแหล่งรวบรวมสรรพวิทยาการ ตลอดจนใช้เป็นสื่อในการติดต่อทั่วไป รวมทั้งเป็นเอกลักษณ์ทางภาษาของชาติด้วย^๒

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑.

^๒ หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา, ทำนุบำรุงภาษาไทยในหลักสูตรใหม่หรือยัง (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ อ.ผ.ศ., ๒๕๑๘), หน้า ๒๓.

ข. ความสำคัญของความพร้อมของเด็กในการสอนภาษาไทย

ความพร้อมเป็นองค์ประกอบสำคัญยิ่งในการเรียนรู้ ผู้เรียนที่มีความพร้อมมากกว่า จะเรียนรู้ได้ดีกว่า การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ครูต้องคำนึงถึงความพร้อม
ใหม่

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของความพร้อมตอนหนึ่งว่า การเตรียมความพร้อมในการเรียนภาษาสำหรับระยะแรกเรียนเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญมาก ผู้สอน
ต้องจัดกิจกรรมและประสบการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมทุกด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน คิด และสังเกต

วัฒนา ยันตระรุยะ^๒ ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน และถ้อยคำ
ที่เด็กรู้จัก ระหว่างเด็กที่เคยผ่านการศึกษาระดับชั้นเด็กเล็กมาก่อนกับเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กมาก่อน
กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ของโรงเรียนประชาบาล และโรงเรียนเทศบาล จำนวน
๑๒๘ คน ผลปรากฏว่าเด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กมาก่อนรู้จักคำต่าง ๆ และมีความสามารถในการอ่าน
ดีกว่าเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๓.

^๒ วัฒนา ยันตระรุยะ, "ถ้อยคำที่เด็กรู้จัก และความสามารถในการอ่านของนักเรียน
ที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในโรงเรียนประชาบาล และเทศบาล ๒ แห่งของจังหวัดพระนคร,"
(วิทยานิพนธ์ปริณิญามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, ๒๕๐๘), หน้า ๕๖.

หน่วยศึกษานิเทศก์ จังหวัดชลบุรี ได้ศึกษาเปรียบเทียบสภาพการ เรียนรู้ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ๔ ที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กกับที่เริ่มเรียนชั้นประถมศึกษา ๑ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษา ๔ จำนวน ๒๒๓ คน เป็นนักเรียนที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็ก ๑๒๓ คน และนักเรียนเข้าเรียนชั้นประถมศึกษา ๑ จำนวน ๑๐๐ คน พบว่า นักเรียนที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็ก จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยดีกว่านักเรียนที่เข้าเรียนชั้นประถมศึกษา ๑ อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ .๐๑

กิติยวดี บุญซื่อ^๒ ได้กล่าวถึงความพร้อมในการเรียนของเด็กตอนหนึ่งว่า โรงเรียนต่าง ๆ ในปัจจุบันนิยมเตรียมเด็กให้พร้อมที่จะรับความรู้ที่เข้มข้นขึ้น เด็กบางคนอาจต้องใช้ เวลาในการเตรียมความพร้อมเป็นสัปดาห์ บางคนเป็นเดือน และบางคนเป็นปี เมื่อเด็กเข้ามาเรียน ในชั้นประถมศึกษา ๑ จะตั้งมีการสำรวจอีกครั้งว่า มีความพร้อมอยู่ระดับไหน เพราะเด็กแต่ละคน ไม่อาจเริ่มต้นจากจุดเดียวกันได้

กอ สวัสดิ์พานิชย์^๓ ได้กล่าวถึงความสำคัญของความพร้อมในการอ่านตอนหนึ่งว่า ถ้าครูต้องการทราบว่านักเรียนในชั้นมีความพร้อมที่จะอ่านหรือยัง ครูต้องวัดผลดู เช่น ไรข้อสอบ วัดความพร้อมในการอ่าน และไรข้อสังเกตอย่างละเอียดถี่ถ้วน ถ้าเด็กบางส่วนยังไม่พร้อมในการอ่าน ก็ควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เด็กเกิดความพร้อมในการอ่าน

^๑ หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา, การสอนภาษาไทย ป. ๑ - ๒ (แผนกพิมพ์ วิทยาลัยครูสวนสุนันทา, ๒๕๑๒) หน้า ๗.

^๒ กิติยวดี บุญซื่อ, "กลุ่มทักษะภาษาไทย" หลักสูตรประถมศึกษา ๒๕๒๑ ทฤษฎีและ แนวปฏิบัติ, สมิตร์ คุณานุกร, บรรณาธิการ (กรุงเทพมหานคร : สารมวลดรณ, ๒๕๒๐), หน้า ๘๑.

^๓ กอ สวัสดิ์พานิชย์, การสอนอ่านในชั้นประถม (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์กรมการ ศาสนา, ๒๕๐๕), หน้า ๖๔

รองรัตน์ อิศรภักดี^๑ ได้กล่าวถึงความพร้อมในการสอนเขียนว่า ความพร้อมในการสอนเขียนแบ่งพิจารณาได้สองทาง คือ ทางสมอง เช่น กระจกตา และ หู และทางความรู้สึก เห็นคุณค่าของการเรียน ครูอาจช่วยฝึกให้เด็กเกิดความพร้อมตั้งแต่ระดับอนุบาล และครูต้องไม่เร่งให้เด็กทุกคนเริ่มเรียนการเขียนพร้อมกัน ถ้าเด็กบางคนยังไม่พร้อม

ศิลา จายนีย์โยธิน^๒ ได้ชี้แจงให้เห็นว่า การสอนเขียนโดยปราศจากความพร้อม ทำให้เด็กเกิดผลร้ายได้หลายประการ เป็นต้นว่า เกิดการเพ่ง อันเป็นสาเหตุทำให้สายตาสั้น เกิดความเครียดทางอารมณ์เมื่อต้องเคร่งมือ เกิดความผิดหวังเมื่อไม่สามารถจะเขียนได้สมความตั้งใจ หรือเมื่อเทียบกับลายมือมาตรฐาน ครูไม่ควรบังคับให้เด็กหัดเขียน เมื่อเด็กยังไม่สามารถบังคับให้เกิดการรับรู้ของประสาทต่าง ๆ เหล่านี้ให้สัมพันธ์กันได้ การบังคับหรือเร่งรัดอาจเป็นผลให้เด็กเกิดความคับข้องใจ

นอกจากนั้น ศิลา จายนีย์โยธิน^๓ ยังให้ขอเสนอแนะเกี่ยวกับความพร้อมในการสอนเขียนต่อไปอีกว่า ก่อนที่เด็กจะเขียน ต้องให้เด็กถึงความพร้อมในด้านกรเขียนเสียก่อน และเมื่อเด็กพร้อมมีความรู้สึกอยากเขียนแล้ว ครูต้องช่วยเหลือ ส่งเสริมให้เด็กได้ลงมือเขียนทันที จึงจะทำให้การเขียนของเด็กได้ผลเต็มที่ และต้องให้เด็กได้เกิดความรู้สึกสัมฤทธิ์ผล และเกิดความพอใจในผลงานของตน ซึ่งจะนำไปสู่ความสามารถทางด้านกรเขียนลำดับต่อไป

^๑ รองรัตน์ อิศรภักดี, วิธีสอนภาษาไทย (วิชาภาษาไทยตอน ๑), หน้า ๑๐๘ - ๑๑๐.

^๒ ศิลา จายนีย์โยธิน, "การสอนเขียน," เอกสารประกอบการสอนวิชาการสอนวิชาภาษาศิลปะ, สมบูรณ์ พรรณากพ, ผู้รวบรวม (อัครสำเนา, ๒๕๑๓), หน้า ๗๖.

^๓ เรื่องเดียวกัน

ก. การสอนอ่าน

ไพฑูรย์ ธรรมแสง^๑ ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จากโรงเรียนเขตอำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี และอำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี โดยเปรียบเทียบระหว่างเด็กที่เรียนอ่านเป็นคำร่วมกับวิธีประสมอักษร กับเด็กที่เรียนอ่านแบบประสมอักษรเพียงวิธีเดียว โดยใช้แบบทดสอบความพร้อมในการอ่านของสถาบันระหว่างชาติ สำหรับคนควาเรื่องเด็ก และแบบทดสอบวิชาอ่านไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ซึ่งสร้างขึ้นเองเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล พบว่า เด็กที่เรียนอ่านเป็นคำร่วมกับวิธีประสมอักษร มีความสามารถในการอ่านสูงกว่าเด็กที่เรียนอ่านแบบประสมอักษรเพียงวิธีเดียว นอกจากนี้เด็กที่เรียนอ่านเป็นคำร่วมกับวิธีประสมอักษร ยังมีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน น้อยกว่าเด็กที่เรียนอ่านแบบประสมอักษรแบบเดียว

เจริญ ชยุตมันต์คำรงค์^๒ ได้ศึกษาทำนองเดียวกับ ไพฑูรย์ ธรรมแสง โดยได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในจังหวัดลพบุรี ที่เรียนอ่านเป็นคำร่วมกับวิธีประสมอักษร กับเด็กที่เรียนอ่านด้วยวิธีประสมอักษรเพียงแบบเดียว โดยสอนให้อ่านคำพื้นฐานภาษาไทยที่ได้จากผลการวิจัยของสถาบันระหว่างชาติ สำหรับคนควาเรื่องเด็ก แล้วใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านของเด็กทั้งสองกลุ่ม พบว่า เด็กที่เรียนอ่านเป็นคำร่วมกับวิธีประสมอักษร มีความสามารถในการอ่านสูงกว่าเด็กที่เรียนอ่านวิธีประสมอักษรเพียงวิธีเดียว เช่นเดียวกับผลการวิจัยของ ไพฑูรย์ ธรรมแสง

^๑ไพฑูรย์ ธรรมแสง, "การเปรียบเทียบวิธีสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ระหว่างวิธีสอนอ่านเป็นคำปนกับแบบผสมอักษร กับวิธีสอนแบบผสมอักษรอย่างเดียว," การวิจัยทางการศึกษา ๕ (พฤษภาคม ๒๕๑๘), หน้า ๔๒ - ๔๘.

^๒เจริญ ชยุตมันต์คำรงค์, "สรุปผลการทดลองสอนภาษาไทย ป. ๑ ตามแนวใหม่," ประชาศึกษา ๑๘ (มิถุนายน ๒๕๑๑) : หน้า ๒๑๘ - ๒๒๕.

บันเทิง ยันต์โกเศศ^๑ และคณะได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำของนักเรียน
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จังหวัดตราด โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำ
 จากการนำบัญชีคำในหนังสือแบบเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ที่จังหวัดเลือกไว้ทั้งหมด ๑๔๐๑ คำ
 เป็นแบบทดสอบ ๒ ชุด นำไปทดสอบนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ซึ่งกำลังเรียนอยู่ระหว่างเดือน
 กุมภาพันธ์ ๒๕๒๐ จำนวน ๓๑ โรงเรียน ๕ อำเภอ รวมนักเรียน ๗๙๔ คน ผลปรากฏว่า
 ไม่มีนักเรียนในอำเภอใดได้คะแนนถึงครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มเลยและจากจำนวนคำ ๑๔๐๑ คำ
 มีคำที่นักเรียนอ่านได้ก็เพียง ๓๕๐ คำ หรือร้อยละ ๓๓.๕๕ เท่านั้น และยังพบว่านักเรียนหญิง
 และนักเรียนชายมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านใกล้เคียงกัน

วัฒนา ยันตระรุยะ^๒ ได้ศึกษาล้อยคำที่เด็กรู้จัก และความสามารถทางการอ่าน
 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในโรงเรียนประชาบาล และเทศบาล ๒ แห่งในจังหวัดพระนคร
 จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด ๑๒๘ คน เป็นชาย ๖๖ คน หญิง ๖๒ คน ผลการศึกษาพบว่าจำนวน
 คำที่เด็กรู้จัก และคะแนนความสามารถในการอ่านของนักเรียนมีความสัมพันธ์กัน และยังพบว่า
 เด็กชายและเด็กหญิงรู้จักล้อยคำไม่แตกต่างกัน แต่เด็กหญิงมีแนวโน้มรู้จักล้อยคำมากกว่าเด็กชาย
 นักเรียนที่อายุต่างกันรู้จักล้อยคำจำนวนไม่แตกต่างกัน แต่เด็กอายุสูงมีแนวโน้มรู้จักล้อยคำมากกว่า
 เด็กที่มีอายุต่ำกว่า

^๑ บันเทิง ยันต์โกเศศ และคณะ, "ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑
 จังหวัดตราด," การวิจัยทางการศึกษา (มิถุนายน ๒๕๒๑) : หน้า ๒๗ - ๓๓.

^๒ วัฒนา ยันตระรุยะ, "ล้อยคำที่เด็กรู้จักและความสามารถทางการอ่านของนักเรียน
 ที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในโรงเรียนประชาบาลและเทศบาล ๒ แห่ง ของจังหวัดพระนคร,"
 (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, ๒๕๑๘), หน้า ๕๖.

สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก^๑ ได้วิจัยหลักสูตรประถมศึกษา
ศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๐๓ ตามโครงการวิจัยหลักสูตรประถมศึกษา ๒๕๐๖ ของกรม
สามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จำนวน ๕,๕๑๑ คน ชั้นประถม
ปีที่ ๒ จำนวน ๑๐,๓๐๐ คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ จำนวน ๕,๗๘๖ คน เครื่องมือที่ใช้วิจัยครั้งนี้
ได้แก่แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการวิชาต่าง ๆ และการวิจัยเฉพาะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑
พบว่า ผลสัมฤทธิ์ในด้านทักษะการอ่านของนักเรียนที่กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เป็นดังนี้

๑. มีนักเรียนจำนวนไม่น้อยที่ยังอ่านหนังสือไม่ได้ ทั้งที่เข้าเรียนในชั้นประถม
ปีที่ ๑ แล้วเกือบครึ่งปี

๒. นักเรียนในภาคการศึกษา ๑๑ ผลการเรียนอ่อนที่สุด

๓. ไม่พบความแตกต่างของทักษะในทางการอ่านระหว่างนักเรียนชาย

กับนักเรียนหญิง

๔. นักเรียนที่มีอายุ ๘ ปี หรือมากกว่า มีความสามารถทางการอ่านสูงกว่า
นักเรียนที่มีอายุต่ำกว่าอย่างชัดเจน

๕. นักเรียนที่เรียนจากครูที่มีประสบการณ์ในการสอนน้อย ทำคะแนนได้ต่ำ
ในวิชาด้านทักษะทางการอ่าน

^๑ สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก, การวิจัยหลักสูตรประถมศึกษา
ตอนต้น โครงการวิจัยหลักสูตรประถมศึกษา ๒๕๐๖ (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา,
๒๕๐๘), หน้า ๔๗ - ๕๗.

กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ^๑ ได้วิจัยผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เมื่อเทียบกับหลักสูตร วิธีวิจัยคล้ายกับของสถาบันระหว่างชาติ สำหรับการค้นคว้าเรื่องเล็ก แต่ตัวอย่างประชากรที่ใช้เป็นตัวแทนของนักเรียนทั่วประเทศแตกต่างกันกล่าวคือ เลื่อนจังหวัดพระนครแทนภาคกลาง นครศรีธรรมราชแทนภาคใต้ ลำปางแทนภาคเหนือ และสุรินทร์แทนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ รวมนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ๑,๒๐๐ คน แยกเป็นภาคละ ๓๐๐ คน ผลการวิจัยเฉพาะการอ่านพบว่า ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในกลุ่มตัวอย่างนี้ต่ำมาก ผลการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยพบว่า มีนักเรียนจำนวนน้อยที่ทำข้อสอบตอนนี้ถูกต้อง (พระนครร้อยละ ๔๗.๗๕, ลำปางร้อยละ ๓๕.๒๘ นครศรีธรรมราชร้อยละ ๓๔.๒๕ สุรินทร์ร้อยละ ๑๓.๘๐) การที่นักเรียนได้คะแนนน้อยอาจเป็นเพราะการสอนอ่านในชั้นนี้ครูเน้นในเรื่องความเข้าใจในการอ่านในใจยังไม่พอ

สเปียร์ และ แลมป์^๒ ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านของเด็กเกรด ๑ ว่า มีความสัมพันธ์เพียงใดกับความเร็วในการอ่านคำและตัวอักษร โดยได้ทดลองกับเด็กเกรด ๑ ในชั้นที่สอนเอง เริ่มทดลองตั้งแต่ตอนที่เด็กเริ่มเรียน จากการทดสอบปลายปีพบว่า ความเร็วในการอ่านไม่ได้เป็นองค์ประกอบสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน แต่เมื่อเขาได้ศึกษาด้วยการให้อ่านเป็นคำ พบว่า ความเร็วของการอ่านเป็นตัวอักษรเป็นองค์ประกอบหนึ่งของความสามารถในการอ่าน

^๑ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, รายงานการวิจัยผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เมื่อเทียบกับหลักสูตร, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๑๑) หน้า ๒๘-๓๑.

^๒ Olga B. Speer and George S. Lamp, "First grade Reading Ability and Fluency in Naming Verbal Symbols, The Reading Teacher 29 (March 1976) : 572 - 576.

ง. การสอนเขียน

สมประสงค์ สถาปิตานนท์ ได้วิจัยเรื่องการสร้างแบบทดสอบเขียนสะกดคำ
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ และศึกษามลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียนใน ๑๑ โรงเรียน
 ในภาคการศึกษา ๐ ผู้วิจัยได้ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ และนักเรียนตก
 ชั้นชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จำนวน ๑๖๔๒ คน จากโรงเรียนประชาบาลและเทศบาล รวม
 ๑๑ โรงเรียน เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบการเขียนสะกดคำทั้งหมด
 ๖๐ ข้อ เป็นคำนาม ๓๐ ข้อ คำกริยา ๓๐ ข้อ คละกันโดยเรียงตามลำดับจากง่ายไป
 หายาก ผลการวิจัยพบว่า

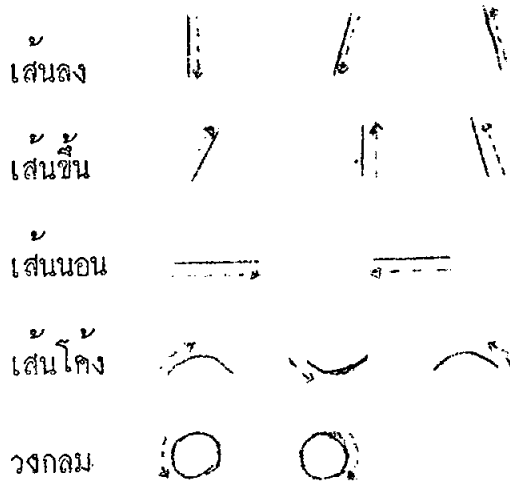
๑. เด็กหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำสูงกว่าเด็กชาย
๒. เด็กที่มีวัยต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำใกล้เคียงกัน
๓. เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ มีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำสูงกว่าเด็กตกชั้น
 อย่างเห็นได้ชัด

พูนสุข บุญสวัสดิ์^๒ ได้วิจัยเรื่องลีลาการเขียนอักษรไทยสำหรับเด็กเริ่มเรียน
 ผู้วิจัยได้รวบรวมเส้นซึ่งเป็นส่วนประกอบของตัวอักษรไทยแบบต่าง ๆ โดยคัดเส้นที่ซ้ำกันออก
 แล้วนำมาสร้างเป็นแบบทดสอบเพื่อนำไปจับเวลาที่ใช้ในการเขียนเส้นแต่ละเส้นของนักเรียน

สมประสงค์ สถาปิตานนท์, "การสร้างแบบทดสอบการเขียนสะกดคำ ชั้นประถม
 ปีที่ ๑ และศึกษามลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียนใน ๑๑ โรงเรียนในภาคการศึกษา
 ๑" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, ๒๕๐๗), หน้า ๕๑.

^๒ พูนสุข บุญสวัสดิ์, "ลีลาการเขียนอักษรไทยสำหรับเด็กเริ่มเรียน" (วิทยานิพนธ์
 ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔), หน้า ๔๔.

อนุบาลอายุระหว่าง ๓-๕ ปี ในโรงเรียนอนุบาล ๕ แห่ง จำนวนแห่งละ ๒๐ คน รวม ๑๐๐ คน เป็นชาย และหญิงอย่างละเท่ากัน ผลการวิจัยพบว่า เส้นที่เด็กจำเป็นต้องฝึกเขียนก่อนเรียนเขียนอักษรไทยมี ๑๓ แบบ ซึ่งเรียงลำดับจากเส้นที่ใช้เวลาเขียนจากน้อยไปหามาก หรือจากเส้นที่เขียนง่ายไปหายากดังนี้

วรรณิ โสภประยูร^๑ ได้ศึกษาความยากง่ายในการเขียนพยัญชนะไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ตัวอย่างประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนโรงเรียนสาธิตนำทัพย์ และโรงเรียนคาราคามแห่งละ ๓๐ คน รวม ๖๐ คน เป็นชายและหญิงอย่างละเท่ากัน อายุเฉลี่ย ๗.๕ ปี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ อักษรไทยที่คัดแปลงจากอักษรแบบต่าง ๆ ให้เขียนง่ายที่สุด ผู้วิจัยได้จับเวลาที่ใช้เขียนโดยให้เขียนตัวละ ๕ ครั้ง ๆ ละไม่เกิน ๕ ตัว แล้วนำมาหาค่าเฉลี่ยของเวลาที่ใช้เขียนพยัญชนะไทยแต่ละตัว ผลการวิจัยพบว่า

^๑วรรณิ โสภประยูร, "ความยากง่ายในการเขียนพยัญชนะไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ แผนกวิชาประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘), หน้า ๘๓-๘๔.

๑. ช่วงเวลาในการเขียนพยัญชนะไทยแต่ละกลุ่มมีความแตกต่างกัน
๒. ความยากง่ายในการเขียนพยัญชนะไทยขึ้นอยู่กับทิศทางของเส้นความยาวของเส้น จำนวนที่ประกอบกันเป็นพยัญชนะตัวนั้น ๆ
๓. การเรียงลำดับพยัญชนะไทยจากง่ายไปหายากตามระดับวุฒิภาวะของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ๑ เป็นดังนี้

พวกง่าย ได้แก่ ก จ, ว ร ช, บ ป ษ,

พวกปานกลาง ได้แก่ ก ฉ ญ, ฝ พ ฒ พ ย พ, ค ค ต ฝ,

ช ช ฌ, ม น ฆ ฉ, ท ห ฑ, ล ส, อ ฮ

พวกยาก ได้แก่ ฎ ฌ ฌ ฌ, ฌ ฐ ฎ

ประเทิน มหาจันทร์ ไล้ศึกษาการเขียนพยัญชนะไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ๑ ในโรงเรียนกลุ่มบางแสน จังหวัดชลบุรี ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษา ๑ จำนวน ๓๕๗ คน ของโรงเรียน ๗ แห่ง ผลการวิจัยพบว่า

๑. เด็กที่เขียนมือซ้ายหรือมือขวาจะมีความสามารถในการเขียนไม่แตกต่างกัน
๒. เด็กชายกับเด็กหญิงมีความสามารถในการเขียนไม่แตกต่างกัน แต่เด็กหญิงมีแนวโน้มจะมีความสามารถในการเขียนมากกว่าเด็กชาย
๓. อาชีพผู้ปกครองมีผลกระทบต่อความสามารถในการเขียนของเด็ก กล่าวคือ ผู้ปกครองตั้งร้านค้าขายมีความสามารถในการเขียนดีกว่า เด็กที่ผู้ปกครองทำกสิกรรม และเด็กที่ผู้ปกครองตั้งร้านค้าขายหรือทำกสิกรรมก็ตาม จะมีความสามารถในการเขียนดีกว่าเด็กที่ผู้ปกครองรับจ้าง

ประเทิน มหาจันทร์, "การศึกษาการเขียนพยัญชนะไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ๑ ในโรงเรียนกลุ่มบางแสน จังหวัดชลบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, ๒๕๐๖), หน้า ๑๑๒.

๔. ท่านั่งเขียนที่ถูกต้อง จะมีความสามารถในการ เขียนดีกว่าเด็กที่นั่งเขียน
ไม่ถูกต้อง
๕. เด็กที่จับดินสอถูกต้อง จะเขียนได้ดีกว่าเด็กที่จับดินสอไม่ถูกต้อง
๖. เด็กที่มีการประสานตาและมือดี จะมีความสามารถในการ เขียนดีกว่า
๗. เด็กยิ่งมีอายุมากขึ้น จะมีการประสานตากับมือ และความสามารถใน
การเขียนดีขึ้น

กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ^๑ ได้วิจัยผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เมื่อเทียบกับหลักสูตร ตัวอย่างประชากร เป็นตัวแทนของนักเรียน
ทั่วประเทศ คือ จังหวัดพระนครแทนภาคกลาง นครศรีธรรมราชแทนภาคใต้ ลำปางแทน
ภาคเหนือ และสุรินทร์แทนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ รวม ๑,๒๐๐ คน แยกเป็นภาคละ
๓๐๐ คน ผลการวิจัยเฉพาะการเขียนพบว่า นักเรียนทำข้อสอบในด้านการเขียน (เขียน
ตามคำบอกและเขียนตามแบบ) ผลยังต่ำอยู่มากว่คือ เฉลี่ยการเขียนตามคำบอก จังหวัด
พระนครทำไ้ร้อยละ ๕๕.๐๒ นครศรีธรรมราชทำไ้ร้อยละ ๔๐.๑๒ ลำปางทำไ้ร้อยละ
๓๖.๑๖ และสุรินทร์ทำไ้ร้อยละ ๑๖.๖๓ แม้ให้เขียนตามแบบมั้งปรากฏว่า มีนักเรียน
จำนวนมากที่เขียนผิด กล่าวคือ จังหวัดพระนครทำถูกเพียงร้อยละ ๖๔.๓๔ ลำปางทำถูก
ร้อยละ ๕๖.๓๓ นครศรีธรรมราชทำถูกร้อยละ ๕๕.๓๐ และจังหวัดสุรินทร์ทำถูกร้อยละ ๕๖.๔๐
ส่วนการเขียนเรียงความมีผลสัมฤทธิ์ต่ำสุดในด้านการเขียนเรียงความไม่สามารถแสดงความคิด
ของตนออกมาเป็นภาษาหนังสือได้ ทั้งนี้เพราะนักเรียนจำนวนหนึ่งยังเขียนหนังสือไม่ได้
แต่สามารถเล่าเรื่องจากภาพควยปากเปล่าได้

^๑ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, รายงานการวิจัยผลสัมฤทธิ์ในการเรียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เมื่อเทียบกับหลักสูตร, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา,
๒๕๑๑), หน้า ๒๔-๓๑.

จ. การสอน ฟัง และพูด

การฟัง และการพูดเป็นทักษะสำคัญในการใช้ภาษาที่เกิดจากเสียง ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนอ่านและเขียน อันเป็นภาษาที่เกิดจากตัวหนังสือ ครูส่วนใหญ่มักไม่ค่อยสอนการฟังและการพูด เพราะถือว่าพูดเป็นและฟังเป็นแล้วจากที่บ้าน แท้จริงภาษาที่บ้านกับที่โรงเรียนแตกต่างกัน ทั้งในเรื่องเสียง รูปประโยคและคำศัพท์

กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ^๒ ได้วิจัยผลสัมฤทธิ์ในการเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เมื่อเทียบกับหลักสูตร ผลการทดสอบการฟัง พบว่า ทำคะแนนได้สูงกว่าคำอื่น แต่ยังมีนักเรียนที่ผลสัมฤทธิ์ทางการฟังต่ำอยู่มาก (เฉลี่ยพระนครร้อยละ ๑๕.๓๑, นครศรีธรรมราชร้อยละ ๒๖.๖๓, ลำปางร้อยละ ๒๗.๒๑ และสุรินทร์ร้อยละ ๔๓.๔๔) การที่จังหวัดต่าง ๆ ทำคะแนนได้มากน้อยต่างกัน อาจเป็นเพราะปัญหาทางภาษา กล่าวคือ เด็กในจังหวัดนครศรีธรรมราช ลำปาง และสุรินทร์ ไม่เข้าใจความหมายของคำที่ใช้ในแบบทดสอบซึ่งเป็นภาษาไทยกลาง

^๑ หน่วยงานพิเศษ กรมสามัญศึกษา, คู่มือการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑ (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์การศาสนา, ๒๕๑๔), หน้า ๓๓.

^๒ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, รายงานการวิจัยผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เมื่อเทียบกับหลักสูตร (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๑๑) หน้า ๒๔-๓๑.

จะเห็นได้ว่า ครูมักจะมีมุมมองความสำคัญของการสอนพูดและการสอนการฟังไป เพราะคิดว่าเด็กจะมาเรียนที่โรงเรียนสามารถพูดและฟังได้แล้ว แต่เมื่อทราบผลจากการวิจัยแล้ว เราจะพบว่าสิ่งที่เรามองข้ามว่าเป็นสิ่งง่ายนั้นก็ยังมีจุดบกพร่องมีโทษน้อย ที่ครูจะละเลยเสียมิได้

อิทธิพลของภาษาถิ่น

ในปัจจุบันเราใช้ภาษากรุงเทพฯ เป็นภาษามาตรฐานของประเทศ โรงเรียนก็ใช้ภาษามาตรฐานนี้ในการเรียนการสอน คนไทยบางกลุ่มบางหมู่ใช้ภาษาถิ่นเป็นภาษาแรก เมื่อต้องการใช้ภาษามาตรฐานอีกเป็นภาษาที่สอง จึงเกิดปัญหาในการใช้ภาษา นักเรียนจะต้องมาใช้ภาษามาตรฐานในโรงเรียน ในระยะเริ่มเรียนมักจะมีปัญหาในการเรียน เพราะภาษาแตกต่างจากภาษาที่เด็กได้ใช้พูดกับบิดามารดาที่บ้าน

ภาษาที่บิดามารดาใช้กับเด็กที่บ้านแยกเป็นภาษาไทยกลาง ไทยเหนือ ไทยตะวันออก เชียงเหนือ ไทยใต้ มลายู จีน เขมร ญวน ลาว และอื่น ๆ (นอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้ว) เมื่อพิจารณาทั่วประเทศปรากฏว่าบิดามารดาใช้ภาษากลางประมาณร้อยละ ๓๖ ไทยตะวันออก เชียงเหนือ ร้อยละ ๒๖ ส่วนไทยเหนือ ไทยใต้มีประมาณร้อยละ ๕ ส่วนภาษาอื่น ๆ มีน้อยมาก^๒

^๑ ทัศนัย อารมณัฐ, "การศึกษาเปรียบเทียบเสียงของคำในภาษาพวนกับภาษาไทยมาตรฐาน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ), ๒๕๒๑, หน้า ๒

^๒ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, รายงานสภาพโดยทั่วไปของบิดามารดาหรือผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี, ๒๕๑๕), หน้า ๒๑.

ประพนธ์ เรื่องณรงค์^๑ ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาไทยมาตรฐาน ในท้องถิ่นที่นักเรียนพูดภาษาถิ่นว่า ปัญหาสำคัญของโรงเรียนอย่างหนึ่งคือ นักเรียนใช้ภาษากลาง ไม่ถูก เนื่องจากเคยชินกับภาษาที่ตนถนัด ครูผู้สอนมักหามักเรียนพูดภาษาถิ่นในเวลาเรียน หรือเวลาพูดกับครู ถึงกระนั้นก็ยังไม่ทำให้นักเรียนใช้ภาษากลางได้ถูกต้อง นักเรียนยังคงใช้ ภาษาถิ่นผสมทั้งการพูดและการเขียน ปัญหาที่เกิดขึ้นนี้เพราะนักเรียนต้องเรียนภาษาไทย มาตรฐานเป็นภาษาที่สองแตกต่างจากภาษาที่นักเรียนใช้ในชีวิตประจำวัน

วิเชียร เทียมเมือง^๒ ได้กล่าวถึงปัญหาภาษาถิ่น คล้ายกับประพนธ์ เรื่องณรงค์^๑ ว่า ปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบ ขณะทดลองใช้หลักสูตรอย่างหนึ่งคือ ผู้เรียนไม่เข้าใจ และพูด ภาษาไทยไม่ได้ นอกจากเป็นปัญหาการสอนของครูแล้ว ผู้เรียนก็มีปัญหาในเรื่องการเรียนมาก เสมือนกับผู้เรียนต้องเรียนภาษาต่างประเทศ

พิเชษฐ อนุกุล^๓ ได้ศึกษาปัญหาและอุปสรรคของครูในการสอนภาษาไทยชั้นเด็ก เริ่มเรียนที่พูดภาษาไทยไม่ได้ จังหวัดยะลา ตัวอย่างประชากรเป็นครูสอนชั้นเด็กเริ่มเรียน

^๑ ประพนธ์ เรื่องณรงค์, "การใช้ประโยชน์จากภาษาถิ่นในการสอน," วิทยาสาร ๓๘ (ตุลาคม ๒๕๑๓) : ๑๒-๑๗.

^๒ วิเชียร เทียมเมือง, "ปัญหาและความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษา ๑ ในการทดลองใช้หลักสูตรประโยคประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ (ฉบับร่างครั้งที่ ๑ ปี พ.ศ. ๒๕๑๘)," (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๒๑), หน้า ๑๕๓.

^๓ พิเชษฐ อนุกุล, "การศึกษาปัญหาและอุปสรรคของครูในการสอนภาษาไทยชั้นเด็กเริ่มเรียนที่พูดภาษาไทยไม่ได้ในจังหวัดยะลา" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๑๘), หน้า ๑๗๑.

ที่พูดภาษาไทยไม่ได้ หรือพูดได้แต่ไม่คล่องแคล่วในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเทศบาล
และองค์การบริหารส่วนจังหวัด จำนวน ๑๒๒ คน พบว่า

๑. ครูไม่ได้รับการฝึกฝนเพื่อเป็นครูสอนภาษาไทยชั้นเด็กเริ่มเรียน ที่พูดภาษาไทย
ไม่ได้โดยเฉพาะ

๒. ครูไม่มีความรู้ภาษามาลายู ฟังไม่เข้าใจ พูดไม่ได้
๓. ครูไม่รู้จักแนวภาษาไทยที่จะเป็นปัญหาสำหรับเด็กมุสลิม
๔. ครูไม่รู้จักวิทยาเกี่ยวกับการสอนภาษาที่สอง
๕. ครูไม่รู้จักและทฤษฎีการสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

สำนักงานศึกษาธิการ เขต ๑๑^๑ ได้กล่าวถึงภาระของครูในท้องถิ่นที่เด็กพูดภาษา
ถิ่นในเขตจังหวัดบุรีรัมย์, สุรินทร์, ศรีสะเกษ ว่าภาระการทำงานของครูในโรงเรียนที่มี
ปัญหาทางภาษามีมากกว่าปกติ เพราะต้องสอนเด็กที่ไม่พูดภาษาไทยเหล่านั้นให้ผลสัมฤทธิ์
เช่นเด็กทั่วไป

เขตการศึกษา ๒^๒ ซึ่งเป็นเขตที่ครอบคลุม ๔ จังหวัดภาคใต้ และเป็นจังหวัด
ที่มีปัญหาทางภาษา เพราะเด็กพูดภาษาไทยไม่ได้ เช่นเดียวกับเขตการศึกษา ๑๑ ได้เสนอ
แนะคุณลักษณะของครูสอนภาษาไทยแก่เด็กเริ่มเรียนที่พูดภาษาไทยไม่ได้ว่าควรมีลักษณะดังนี้

^๑ สำนักงานศึกษาธิการ เขต ๑๑, โครงการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ สำหรับเด็กที่มี
ปัญหาทางภาษา (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, ๒๕๑๔), หน้า ข.

^๒ เขตการศึกษา ๒, วิธีพิเศษในการสอนภาษาไทย (ศูนย์พัฒนาการศึกษา
เขตการศึกษา ๒, ๒๕๑๖), หน้า ๑๑๔.

๑. มีทัศนคติที่ดีต่อชุมชนคนไทยมุสลิมและต่อการสอนภาษาไทย
๒. มีบุคลิกลักษณะที่มีความเข้าใจในขนบธรรมเนียมประเพณีของชาวไทยมุสลิม
๓. มีความรู้ทั้งวิชาที่สอนและความรู้ทั่วไป
๔. เอาใจใส่ในการสอนมีการเตรียมการสอน เตรียมอุปกรณ์การสอนเสมอ
๕. รู้จักติดต่อสมาคมกับบุคลากรนักเรียนเสมอ

ทองคำ หงส์พันธุ์^๑ ได้กล่าวถึงบทบาทของครูในท้องถิ่นที่เล็กพูดภาษาถิ่น ระบุว่า ครูที่ออกไปปฏิบัติหน้าที่ตามโรงเรียนในหมู่บ้านต่าง ๆ มีความจำเป็นต้องรู้และเข้าใจในเรื่องของภาษาและขนบธรรมเนียมของท้องถิ่นที่ตนเข้าไปปฏิบัติงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาถิ่น จะมีประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับครูในด้านการสอนครูจะต้องเป็นผู้มีความสามารถสูงในการสื่อสารกับนักเรียน การที่ครูเข้าใจภาษาถิ่นจะทำให้ครูสามารถสอนอบรมเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพสูง โดยเฉพาะการสอนภาษาไทยให้เด็กเริ่มเรียนนั้น ภาษาถิ่นเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง

รัตนา ศิริพานิช^๒ ได้เสนอแนะคุณสมบัติของครูในท้องถิ่นที่เล็กพูดภาษาถิ่นว่า ครูประจำชั้นประถมศึกษา^๑ ที่จะสอนเด็กเหล่านี้ ควรพูดได้ทั้งสองภาษา คือพูดได้ทั้งภาษาถิ่นและภาษากลาง เพื่อจะได้อธิบายเด็กแรกเข้าเรียนเป็นภาษาถิ่นก่อนในครั้งแรก แล้วจึง

^๑ทองคำ หงส์พันธุ์, ภาษาถิ่นแถบสุพรรณ (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์การศาสนา, ๒๕๑๔), หน้า ๒.

^๒รัตนา ศิริพานิช, "ความเข้าใจในการฟัง และผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษา^๒ ที่พูดภาษาไทยกลางในจังหวัดพระนคร และภาษามลายูในจังหวัดปัตตานี" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, ๒๕๐๗), หน้า ๗๒.

พยายามดึงเด็กแรกเข้าเรียนเหล่านี้ให้ใช้ภาษาไทยกลางให้มากขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อให้เด็กเรียนมีความรู้ภาษาไทยกลางอันถือเป็นภาษาราชการในประเทศเพื่อให้เขาออกเขียนได้ช่วยเหลือตนเองได้เมื่อจบชั้นประถมไปแล้ว

เกี่ยวกับปัญหาภาษาที่สองนี้มีผู้สนใจใคร่วิจัยไว้หลายเรื่องดังนี้

สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก^๑ ได้วิจัยหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๐๓ ตามโครงการวิจัยหลักสูตรประถมศึกษา ๒๕๐๒ ของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ผลการวิจัยพบว่า ความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในด้านทักษะการอ่านของนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมปีที่ ๑ นั้น นักเรียนที่ใช้ภาษาพูดเป็นภาษาเขมรมีผลการเรียนต่ำมากทุกด้านในการทดสอบ นักเรียนที่มีพื้นฐานทางการเรียนอยู่ในเขตภาคใต้แก่นักเรียนที่พูดภาษาจีน ไทยกลาง และไทยเหนือ นักเรียนที่พูดภาษาไทยใต้และไทยตะวันออกเฉียงเหนือ แม้จะคิดว่าพวกเขาพูดภาษาสวย เขมร และมลายู ในด้านการอ่าน แต่เมื่อเทียบกับระดับเฉลี่ยทั่วประเทศยังอยู่ในพวกอ่อน^๑

รัตนา ศิริพานิช^๒ ได้ศึกษาความเข้าใจในการฟังและผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๒ ที่พูดภาษาไทยกลางในจังหวัดพระนคร และภาษามลายูใน

^๑ สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก, การวิจัยหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น โครงการวิจัยหลักสูตรประถมศึกษา ๒๕๐๒ (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๐๕) หน้า ๘๗-๘๗.

^๒ รัตนา ศิริพานิช, "ความเข้าใจในการฟัง และผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๒ ที่พูดภาษาไทยกลางในจังหวัดพระนคร และภาษามลายูในจังหวัดปัตตานี" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, ๒๕๐๗), หน้า ๖๕.

จังหวัดปัตตานี ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ที่พูดภาษาไทยกลางในกรุงเทพฯ ๒๑๗ คน และเป็นนักเรียนที่พูดภาษามลายูในจังหวัดปัตตานี ๑๓๓ คน รวม ๓๕๐ คน พบว่านักเรียนที่พูดภาษาไทยกลางมีความสามารถทางวิชาการคือ เลขคณิต เขียนไทย และอ่านไทยสูงกว่านักเรียนที่พูดภาษามลายู และนักเรียนที่พูดภาษาไทยกลางมีความเข้าใจในการฟังภาษาไทยดีกว่านักเรียนพูดภาษามลายูอย่างเห็นชัด

พิเชฐ อนุกุล ได้ศึกษาปัญหาและอุปสรรคของครูในการสอนภาษาไทยชั้นเล็กเริ่มเรียน ที่พูดภาษาไทยไม่ได้ในจังหวัดยะลา โดยผู้วิจัยต้องการค้นหาปัญหาและสภาพในการสอนภาษาไทย ชั้นเล็กเริ่มเรียนที่พูดภาษาไทยไม่ได้ กลุ่มตัวอย่างเป็นครูที่สอนชั้นเล็กเริ่มเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาจังหวัดยะลา จำนวน ๑๒๒ คน ปรากฏปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียนตามลำดับดังนี้

๑. นักเรียนไม่มีโอกาสใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน
๒. นักเรียนไม่มีแบบเรียนและเครื่องเรียนเพราะยากจน
๓. นักเรียนขาดเรียนเสมอ
๔. นักเรียนไม่เห็นความจำเป็นและประโยชน์ในการเรียนภาษาไทย
๕. นักเรียนมีเวลาเรียนภาษาไทยน้อยเกินไป
๖. นักเรียนมีสุขภาพร่างกายไม่สมบูรณ์
๗. นักเรียนประหม่าอาย กลัว และด้อมคนทำให้เรียนภาษาไทยได้ไม่ดี
๘. นักเรียนไม่ยอมออกเสียงหรือพูดภาษาไทยเพราะเชื่อว่าขัดกับศาสนาของตน
๙. นักเรียนอื่นหัวเราะเยาะเมื่อเพื่อนพูดภาษาไทย

พิเชฐ อนุกุล, "การศึกษาปัญหาและอุปสรรคของครูในการสอนภาษาไทยชั้นเล็กเริ่มเรียนที่พูดภาษาไทยไม่ได้ในจังหวัดยะลา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๑๔), หน้า ๑๖๔.

สำนักงานศึกษาธิการ เขต ๒^๑ จังหวัดยะลา ได้วิจัยการสอนภาษาไทยแก่เด็กพูดภาษาไทยไม่ได้ ผลการวิจัยพบว่า การสอนโดยใช้ภาษาแม่เป็นสื่อทำให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมทางภาษาไทยมากกว่าการสอนโดยใช้ภาษาไทยล้วน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .๐๕ ผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่าการสอนผู้ใหญ่ที่ไม่รู้หนังสือและพูดภาษาไทยไม่ได้มาก่อนให้เกิดความพร้อมทางภาษาไทยภายในเวลา ๑ เดือน ด้วยวิธีสอนแบบใช้ภาษาแม่เป็นสื่อ ประสพผลอย่างชัดเจนอีกด้วย

ในต่างประเทศบางประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา ก็เกิดปัญหาภาษาที่สอง เช่นเดียวกันบางท้องถิ่นถึงกับเรียกโรงเรียนที่สอนภาษาถิ่นไว้ในหลักสูตร

บอยล์ (Boyel) นักการศึกษาคนวิเศษสอนชาวอเมริกันกล่าวว่า ถึงแม้สหรัฐอเมริกาจะได้พัฒนาหลักสูตร และโครงการสอนอย่างมากให้แก่เด็กทั้งหลายในระบบโรงเรียนแต่ก็มีโรงเรียนหลายกลุ่ม มีความต้องการหลักสูตรแตกต่างอันออกไปอย่างกว้างขวาง เนื่องจากความแตกต่างด้านสังคมและวัฒนธรรม นักเรียนเหล่านี้จะพูดภาษาถิ่นที่โรงเรียนแทนภาษาอังกฤษมาตรฐาน ดังนั้น จึงเกิดปัญหาภาษาอังกฤษมาตรฐานกลายเป็นภาษาที่สองของโรงเรียนเหล่านี้ไป ทางโรงเรียนจึงเสนอให้จัดหลักสูตรพิเศษ ที่สามารถเตรียมนักเรียนให้มีความสามารถเรียนภาษาอังกฤษมาตรฐานอย่างไถ่ผล

^๑ศึกษาธิการ เขต ๒ จังหวัดยะลา, "การวิจัยการสอนภาษาไทยแก่เด็กที่พูดภาษาไม่ได้" การวิจัยทางการศึกษา (กันยายน - ธันวาคม ๒๕๑๗).

^๒ Gertrude A Boyel, Teaching Communication Skills in the Elementary School (New York : Van Nostrand Reinhold Co., 1970), P. 129.

อากัส (Augus) ศึกษารวบรวมเรื่อง "English Compositions Error of Tagalog Speakers and Implication for Analytical Theory" ในประเทศฟิลิปปินส์ การวิจัยได้ศึกษาจากเรียงความของนักเรียน ๓๐๐ คน ที่พูดภาษาตากาล็อก ในโรงเรียนประถมศึกษา ๒ แห่ง โรงเรียนมัธยมศึกษา ๑ แห่ง ในมหาวิทยาลัย ๔ แห่ง ผลการวิจัยสรุปว่า

๑. ภาษาแม่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากความแตกต่างของภาษาที่สอง ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเรียนภาษาอังกฤษ
๒. นักเรียนใช้แนวเทียบโครงสร้างของภาษามือ เป็นสาเหตุรองที่ทำให้เกิดความบกพร่อง
๓. อาจมีสาเหตุอื่น ๆ อีก

จะเห็นได้ว่า ปัญหาเรื่องภาษาถิ่นเป็นปัญหาใหญ่ในการสอนภาษากลางนอกจากนี้ ยังมีชนชั้นวรรณะนิยม วัฒนธรรมต่าง ๆ เข้ามามีผลเกี่ยวข้อง ท้องถิ่นที่มีภาษาถิ่นแตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐานมาก ก็มักจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาคำมาก เมื่อเทียบกับเกณฑ์ปานกลางทั่วไป ครูที่สอนในท้องถิ่นดังกล่าวต้องรับภาระหนักมากกว่าครูในท้องถิ่นอื่น ๆ เพราะครูจะต้องรู้ทั้งภาษาถิ่นและภาษาไทย จึงจะสอนคนพูดภาษาถิ่นให้พูดภาษาไทยกลางได้อีกทั้ง ต้องเป็นผู้ที่รักท้องถิ่นที่ตนเองสอนด้วย

* Estrella F. Augus, "English Composition Error of Tagalog Speakers and Implication for Analytical Theory," Dissertation Abstracts 25 (December 1964), 3561 A.

จากการศึกษารวบรวมคดีและงานวิจัยที่กล่าวมาตั้งแต่ต้น จะเห็นได้ว่า แผนการสอน
 วิชาภาษาไทยฉบับที่กรมวิชาการประกาศใช้อยู่ในปัจจุบัน ได้มีการปรับปรุงแก้ไขแล้วก่อนนำ
 ไปใช้ แต่เมื่อให้นำไปใช้ในท้องถิ่นที่มีสภาพต่างกัน เช่น ภาษาถิ่น ขนบธรรมเนียมประเพณี
 วัฒนธรรม ก็ย่อมจะประสบปัญหาอยู่นั่นเอง ดังที่หลักสูตรประถมศึกษา ๒๕๐๓ ซึ่งวางไว้
 อย่างเป็นกลาง เมื่อนำไปใช้ในภาคต่าง ๆ ก็ประสบปัญหาแตกต่างกันและผลสัมฤทธิ์ทางด้าน
 วิชาการของนักเรียนแต่ละภาคที่ใช้หลักสูตรนี้ก็แตกต่างกันตามผลการวิจัยที่ประจักษ์อยู่แล้วนั้น
 หากผู้วิจัยได้ศึกษาเรื่อง "ปัญหาในการใช้แผนการสอนวิชาภาษาไทยของครูชั้นประถมศึกษา
 ปีที่ ๑ ในจังหวัดบุรีรัมย์" แล้วผลการวิจัยนี้อาจนำไปปรับปรุงแผนการสอนวิชาภาษาไทยชั้นประถม
 ปีที่ ๑ ให้มีคุณภาพดีและเหมาะสมที่จะใช้สอนในท้องถิ่นของจังหวัดบุรีรัมย์ต่อไป